

**สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” คน “ญ้อ” และคน “ผู้ไท”
ในอำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม**

จากที่ได้เสนอเรื่องของระบบวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” คน “ญ้อ” และคน “ผู้ไท” ในอำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนมในบทที่ 4 แล้วนั้น จะเห็นว่าภาษาของทั้งสามกลุ่มชนต่างก็มีระบบวรรณยุกต์มากกว่า 1 แบบ และจัดว่าคน “ผู้ไท” เป็นกลุ่มชนที่มีลักษณะทางภาษาแยกจากคน “ลาว” และคน “ญ้อ” อย่างเห็นได้ชัดเมื่อพิจารณาในแง่ของระบบวรรณยุกต์ ส่วนคน “ลาว” และคน “ญ้อ” นั้นถึงแม้จะมีชื่อเรียกกลุ่มชนแตกต่างกันแต่กลับมีระบบวรรณยุกต์ที่กลมกลืนกันจนแยกไม่ออก

งานวิจัยนี้นอกจากจะศึกษาวรรณยุกต์ในแง่ของระบบวรรณยุกต์แล้ว ยังมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของแต่ละกลุ่มชนด้วย เพื่อดูว่าเมื่อพิจารณาในแง่ของสัทลักษณะของวรรณยุกต์แล้ว ทั้งสามกลุ่มชนมีลักษณะทางภาษาเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร นอกจากนี้การศึกษาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของกลุ่มชนยังอาจจะนำไปสู่การสืบสร้างสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยดั้งเดิมได้อีกแนวทางหนึ่ง ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 หัวข้อ 2.4 (หน้า 43) ว่าการศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์เปรียบเทียบและเชิงประวัติเพื่อสืบสร้างสัทลักษณะของวรรณยุกต์ยังมีปรากฏไม่มากนัก งานวิจัยนี้ใช้วิธีการศึกษาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ทางกลศาสตร์ตามแนวการศึกษาวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นด้วยความคิดที่ว่าเมื่อวิเคราะห์สัทลักษณะของวรรณยุกต์อย่างละเอียดทั่วถึงด้วยวิธีการนี้แล้วน่าจะเป็นแนวทางในการสืบสร้างสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยดั้งเดิมต่อไปในอนาคตได้แม้มีข้อจำกัดอยู่ว่า ผู้ที่ศึกษาสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ผ่านมาไม่ได้ใช้วิธีการนี้แต่ใช้การฟัง ถ้าหากมีการศึกษาในแนวนี้นั้นมากขึ้นในอนาคตน่าจะมีความเป็นไปได้สูงที่จะสืบสร้างสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาไทยดั้งเดิมได้

ในบทที่ 5 นี้ผู้วิจัยจะเสนอให้เห็นสัทลักษณะของวรรณยุกต์โดยสรุปในภาษาของแต่ละกลุ่มชน โดยพิจารณาตามการจัดกลุ่มระบบวรรณยุกต์ที่ผ่านการคัดเลือกแล้วที่ตั้งเสนอไว้ในบทที่ 4 หัวข้อ 4.4 (ดูหน้า 101) กล่าวคือ จะบรรจุสัทลักษณะของวรรณยุกต์

ที่ผ่านการคัดเลือกอย่างมีกฎเกณฑ์ (ดู 3.8.2.2 หน้า 70)¹ ลงในกล่องวรรณยุกต์แสดงระบบวรรณยุกต์แต่ละแบบในภาษาของคน “ลาว” คน “ญ้อ” และคน “ผู้ไท” จากนั้นจึงเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของทั้งสามกลุ่มชน และระหว่างภาษาของแต่ละกลุ่มชนกับภาษาต้นแบบ

5.1 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว”

ในภาษาของคน “ลาว” มีระบบวรรณยุกต์ที่มีผู้ออกภาษาดังแต่ 2 คนขึ้นไปอยู่ 3 แบบ (ดูภาพที่ 26 หน้า 102) เมื่อบรรจุสัทลักษณะของวรรณยุกต์ลงในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบและในภาษาลาวต้นแบบ แสดงไว้ในภาพที่ 35 หน้า 122

จากภาพที่ 35 สามารถแยกกล่าวเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ระหว่างภาษาของคน “ลาว” กับภาษาลาวต้นแบบ และระหว่างภาษาของคน “ลาว” ที่มีระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบได้ดังนี้

สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” กับภาษาลาวต้นแบบ

จากภาพที่ 35 จะเห็นว่า มีวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” เพียงบางหน่วยเสียงเท่านั้นที่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาลาวต้นแบบ ได้แก่

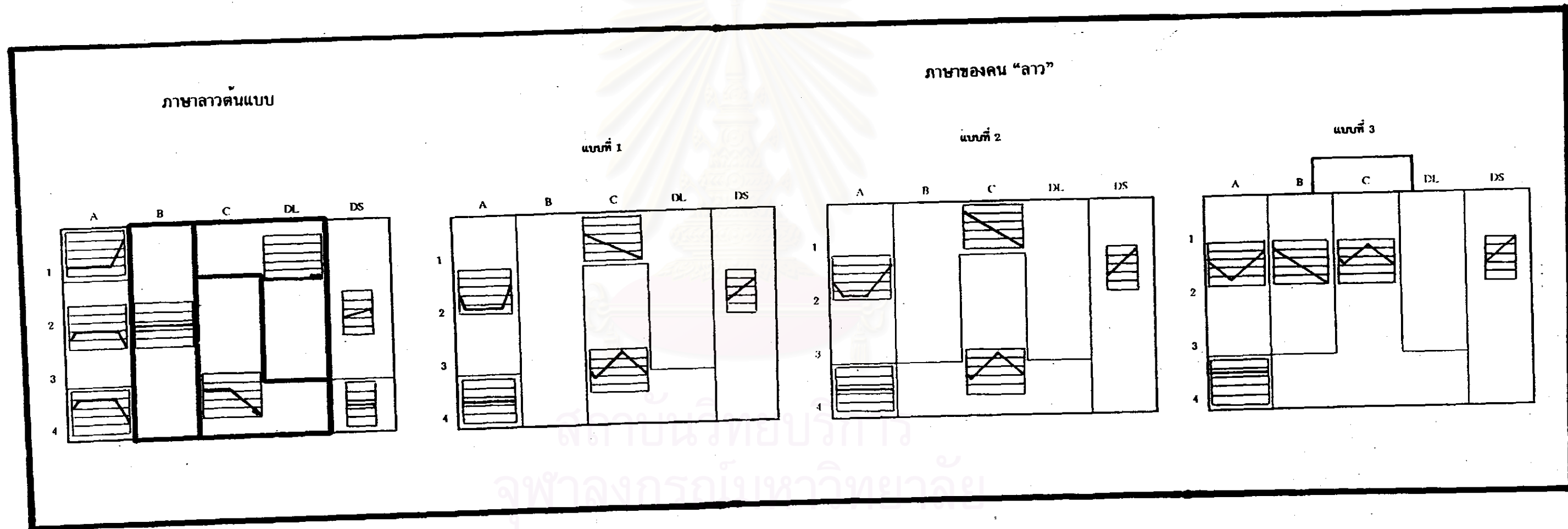
- วรรณยุกต์ในช่อง A 123 ในภาษาของคน “ลาว” ที่มีระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบ เป็นเสียงตก-ขึ้น คล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ในช่อง A1 ในภาษาลาวต้นแบบซึ่งเป็นเสียงระดับ-ขึ้น

- วรรณยุกต์ในช่อง DS 1234 ในภาษาของคน “ลาว” ที่มีระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบเป็นเสียงขึ้น เหมือนวรรณยุกต์ในช่อง DS 123 ในภาษาลาวต้นแบบ

ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า ในภาษาของคน “ลาว” มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ส่วนใหญ่แตกต่างจากในภาษาลาวต้นแบบอย่างเห็นได้ชัด

¹ ดูตัวอย่างภาพเส้นแสดงสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของผู้ออกภาษาที่เป็นคน “ลาว” คน “ญ้อ” และคน “ผู้ไท” ในภาคผนวก จ

ภาพที่ 35 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน "ลาว" และภาษาลาวต้นแบบ

สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว”

จากภาพที่ 35 ข้างต้นจะเห็นว่า ระบบวรรณยุกต์ของคน “ลาว” ที่แตกต่างกัน เป็น 3 แบบนั้น ทุกแบบมีสัทลักษณะของวรรณยุกต์คล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ได้แก่

- วรรณยุกต์ในแถว A

ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบของคน “ลาว” มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในแถว A คล้ายคลึงกัน ได้แก่

- วรรณยุกต์ในช่อง A 123 เป็นเสียงตก-ขึ้น
- วรรณยุกต์ในช่อง A4 เป็นเสียงระดับ

- วรรณยุกต์ในแถว B, C และ DL

ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบของคน “ลาว” ล้วนแต่มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในแถว B, C และ DL คล้ายคลึงกัน ได้แก่

- วรรณยุกต์ในช่อง B 123 (ระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 รวม B4 และแบบที่ 3 รวม CI ด้วย) และ DL 123 เป็นเสียงตก

- วรรณยุกต์ในช่อง B4, C 234 และ DL4 เป็นเสียงขึ้น-ตก

- วรรณยุกต์ในแถว DS

ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบของคน “ลาว” มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในแถว DS เป็นเสียงขึ้น เหมือนกัน

ดังนั้นจึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า ในภาษาของคน “ลาว” ที่มีระบบวรรณยุกต์หรือมีลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์แตกต่างกันถึง 3 แบบ แต่มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์เหมือนหรือคล้ายคลึงกันอย่างเห็นได้ชัด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.2 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ญ้อ”

ในภาษาของคน “ญ้อ” มีระบบวรรณยุกต์ที่มีผู้บอกภาษาดังแต่ 2 คนขึ้นไปอยู่ 3 แบบ (ดูภาพที่ 27 หน้า 105) สัทลักษณะของวรรณยุกต์ลงในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบและในภาษาญ้อต้นแบบแสดงไว้ในภาพที่ 36 หน้า 125

ในที่นี้สามารถแยกกล่าวเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ระหว่างภาษาของคน “ญ้อ” กับภาษาญ้อต้นแบบ และระหว่างภาษาของคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบจากภาพที่ 36 ได้ดังนี้

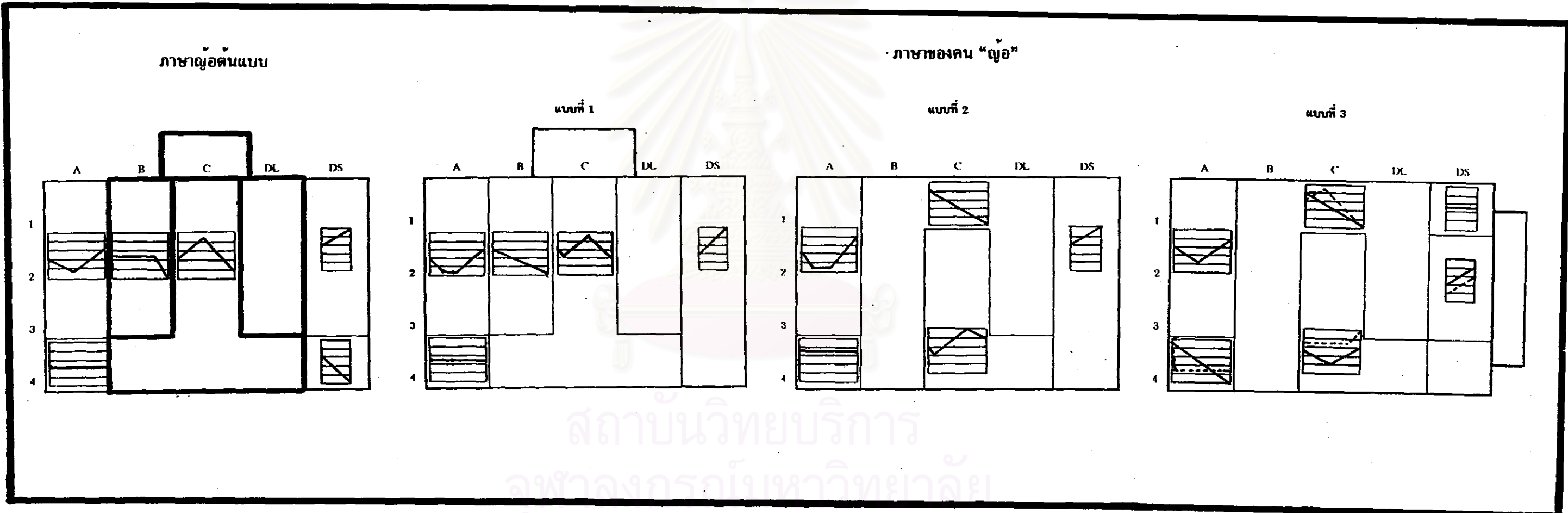
สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ญ้อ” กับภาษาญ้อต้นแบบ

จากภาพที่ 36 จะเห็นว่าวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ญ้อ” บางหน่วยเสียงมี สัทลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาญ้อต้นแบบ ได้แก่

- วรรณยุกต์ในช่อง A 123 ในภาษาของคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบ เป็นเสียงตก-ขึ้น เหมือนในภาษาญ้อต้นแบบ
- วรรณยุกต์ในช่อง A4 ในภาษาของคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 และ 2 เป็นเสียงระดับ เหมือนในภาษาญ้อต้นแบบ ยกเว้นในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 ของคน “ญ้อ” ซึ่งเป็นเสียงตก หรือตก-ระดับ
- วรรณยุกต์ในแถว B, C และ DL ได้แก่ B4=C1234=DL4 ในภาษาของคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 และ C234=DL4 ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 เป็นเสียงขึ้น-ตก เหมือนในภาษาญ้อต้นแบบ ยกเว้นในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 ของคน “ญ้อ” เป็นเสียงตก-ขึ้น (เหมือนในภาษาของคน “ผู้ไท” ดูภาพที่ 37 หน้า 128) หรือระดับ-ขึ้น
- วรรณยุกต์ในช่อง DS ในภาษาของคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบ เป็นเสียงขึ้น เหมือนในภาษาญ้อต้นแบบ ยกเว้นในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 ของคน “ญ้อ” ซึ่งมีเสียงระดับในช่อง DS1 และ DS4 เพิ่มเข้ามา

ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า ภาษาของคน “ญ้อ” มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่ คล้ายคลึงกับภาษาญ้อต้นแบบปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนหลายหน่วยเสียง ซึ่งต่างจาก สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” กับภาษาลาวต้นแบบดังกล่าวมาแล้ว

ภาพที่ 36 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน "ญ้อ" และภาษาญ้อต้นแบบ

สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ญ้อ”

จากภาพที่ 36 ข้างต้นจะเห็นว่า ในภาษาของคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์แตกต่างกันเป็น 3 แบบนั้น ทุกแบบมีสัทลักษณะของวรรณยุกต์คล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่

- วรรณยุกต์ในแถว A

ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบของคน “ญ้อ” มีสัทลักษณะในแถว A คล้ายคลึงกันทั้งหมด ได้แก่

- วรรณยุกต์ในช่อง A 123 เป็นเสียงตก-ขึ้น
- วรรณยุกต์ในช่อง A4 เป็นเสียงระดับ ยกเว้นระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 เป็นเสียงตก หรือตก-ระดับ

- วรรณยุกต์ในแถว B, C และ DL

ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบของคน “ญ้อ” มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในแถว B, C และ DL คล้ายคลึงกัน ได้แก่

- วรรณยุกต์ในช่อง B 123 (ระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 และ 3 รวม B4 และ C1 ด้วย) และ DL 123 เป็นเสียงตก
- วรรณยุกต์ในช่อง B4, C 234 และ DL4 (ระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 รวม C1 ด้วย) เป็นเสียงขึ้น-ตก ยกเว้นในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 เป็นเสียงตก-ขึ้น หรือระดับ-ขึ้น

- วรรณยุกต์ในแถว DS

ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 3 แบบของคน “ญ้อ” เป็นเสียงขึ้น เหมือนกัน ยกเว้นในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 ที่มีเสียงระดับ เพิ่มเข้ามาในช่อง DS1 และ DS4

ดังนั้นจึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า ในภาษาของคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์หรือมีลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์แตกต่างกันถึง 3 แบบ แต่มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่คล้ายคลึงเป็นส่วนใหญ่ จะมีก็เพียงในภาษาของคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 เท่านั้นที่มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงที่แตกต่างออกไป

5.3 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ผู้ไท”

ในภาษาของคน “ผู้ไท” มีระบบวรรณยุกต์ที่มีผู้ออกภาษาดังแต่ 2 คนขึ้นไป อยู่ 2 แบบ (ดูภาพที่ 26 หน้า 102) สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 2 แบบและในภาษาผู้ไทต้นแบบ แสดงไว้ในภาพที่ 37 หน้า 128

ในที่นี้สามารถแยกกล่าวเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ระหว่างภาษาของคน “ผู้ไท” กับภาษาผู้ไทต้นแบบ และระหว่างภาษาของคน “ผู้ไท” ที่มีระบบวรรณยุกต์ทั้ง 2 แบบจากภาพที่ 37 ได้ดังนี้

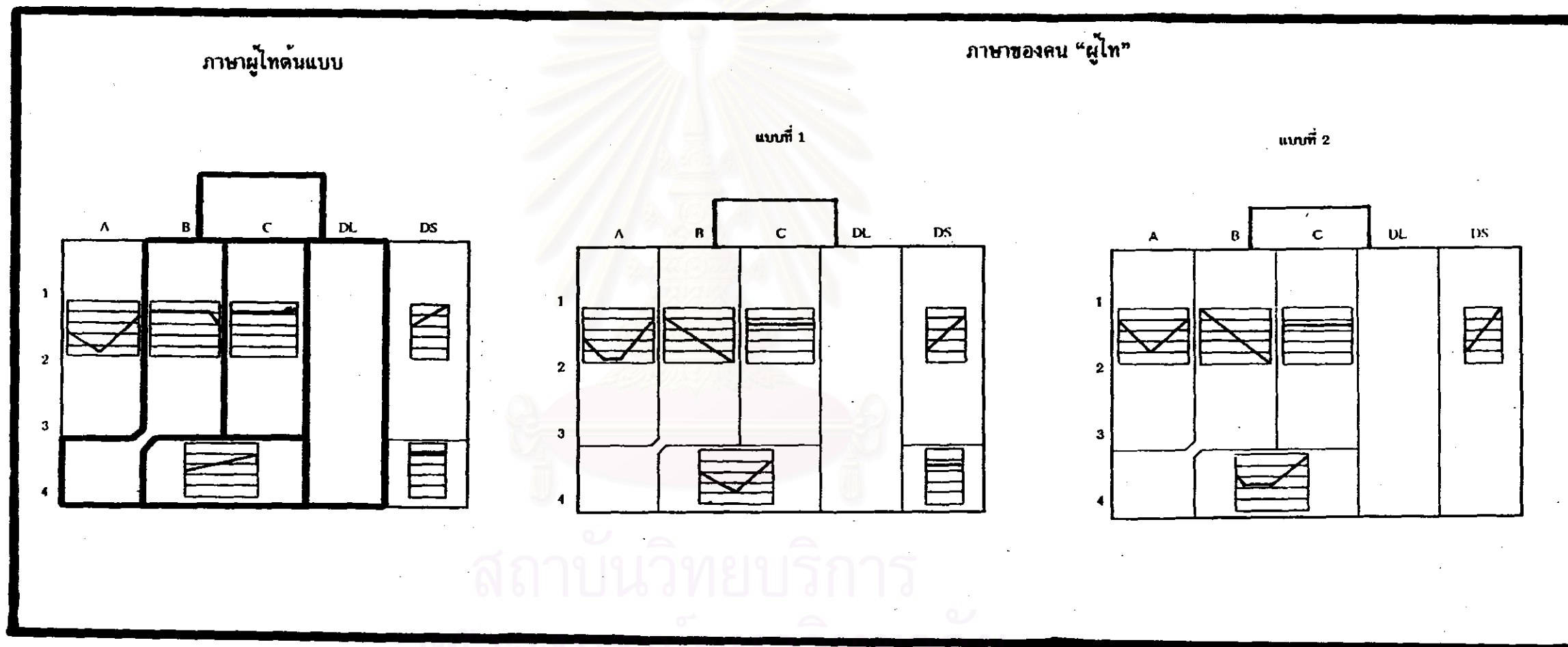
สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ผู้ไท” กับภาษาผู้ไทต้นแบบ

จากภาพที่ 37 จะเห็นว่ามีวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ผู้ไท” เพียงบางหน่วยเสียงเท่านั้นที่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาผู้ไทต้นแบบ ได้แก่

- วรรณยุกต์ในช่อง A 123 ในภาษาของคน “ผู้ไท” ที่มีระบบวรรณยุกต์ทั้ง 2 แบบ เป็นเสียงตก-ขึ้น เหมือนในภาษาผู้ไทต้นแบบ
- วรรณยุกต์ในช่อง C 123 ในภาษาของคน “ผู้ไท” ที่มีระบบวรรณยุกต์ทั้ง 2 แบบ เป็นเสียงระดับ เหมือนในภาษาผู้ไทต้นแบบ
- วรรณยุกต์ในช่อง DS 123 ในภาษาของคน “ผู้ไท” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 และในช่อง DS 1234 ในภาษาของคน “ผู้ไท” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 เป็นเสียงขึ้น เหมือนในภาษาผู้ไทต้นแบบ
- วรรณยุกต์ในช่อง DS4 ในภาษาของคน “ผู้ไท” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 เป็นเสียงระดับ เหมือนในภาษาผู้ไทต้นแบบ

ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า ในภาษาของคน “ผู้ไท” มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงที่คล้ายคลึงกับในภาษาผู้ไทต้นแบบปรากฏให้เห็นอยู่บ้างเช่นเดียวกับในภาษาของคน “ญ้อ” และภาษาญ้อต้นแบบที่กล่าวถึงในข้างต้น

ภาพที่ 37 สัณนิษฐานของวรรณยุกต์ในภาษาของคน "ผู้ไท" และภาษาผู้ไทต้นแบบ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ผู้ไท”

จากภาพที่ 37 ข้างต้นจะเห็นว่า ระบบวรรณยุกต์ของคน “ผู้ไท” ที่แตกต่างกัน เป็น 2 แบบนั้น ทุกแบบมีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์คล้ายคลึงกัน ได้แก่

- วรรณยุกต์ในแถว A, B และ DL

ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 2 แบบของคน “ผู้ไท” มีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในช่อง A4, B 123 และ DL 1234 เป็นเสียงตก เหมือนกัน

- วรรณยุกต์ในช่อง B4 และ C4

ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 2 แบบของคน “ผู้ไท” มีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในช่อง B4 และ C4 เป็นเสียงตก-ขึ้น เหมือนกัน

- วรรณยุกต์ในช่อง C 123

ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 2 แบบของคน “ผู้ไท” มีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในช่อง C 123 เป็นเสียงระดับ เหมือนกัน

- วรรณยุกต์ในแถว DS

ในระบบวรรณยุกต์ทั้ง 2 แบบของคน “ผู้ไท” มีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในแถว DS เป็นเสียงขึ้น เหมือนกัน แต่ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 มีเสียงระดับในช่อง DS4 เพิ่มเข้ามา

ดังนั้นจึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า ในภาษาของคน “ผู้ไท” มีระบบวรรณยุกต์หรือมีลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์แตกต่างกัน 2 แบบ แต่กลับมีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์หลายหน่วยเสียงที่เหมือนกันอย่างเห็นได้ชัด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.4 เปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” คน “ญ้อ” และคน “ผู้ไท”

ดังที่ได้เสนอผลการเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” คน “ญ้อ” และคน “ผู้ไท” มาแล้วในบทที่ 4 หัวข้อ 4.4 และผลการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า คน “ผู้ไท” มีลักษณะทางภาษาแยกจากคน “ลาว” และคน “ญ้อ” ในขณะที่คน “ลาว” และคน “ญ้อ” กลับมีลักษณะทางภาษาที่กลมกลืนกัน แยกจากกันไม่ได้ เมื่อพิจารณาในแง่ของระบบวรรณยุกต์ ในที่นี้ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของทั้งสามกลุ่มชนเพื่อดูว่าเมื่อพิจารณาในแง่ของสัทลักษณะของวรรณยุกต์แล้ว ลักษณะทางภาษาของทั้งสามกลุ่มชนเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของกลุ่มชนที่ละคู่ ตามการเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในบทที่ 4 หัวข้อ 4.4 (ดูหน้า 101) โดยเริ่มจากภาษาของคน “ลาว” กับภาษาของคน “ผู้ไท”, ภาษาของคน “ญ้อ” กับภาษาของคน “ผู้ไท” และภาษาของคน “ลาว” กับภาษาของคน “ญ้อ”

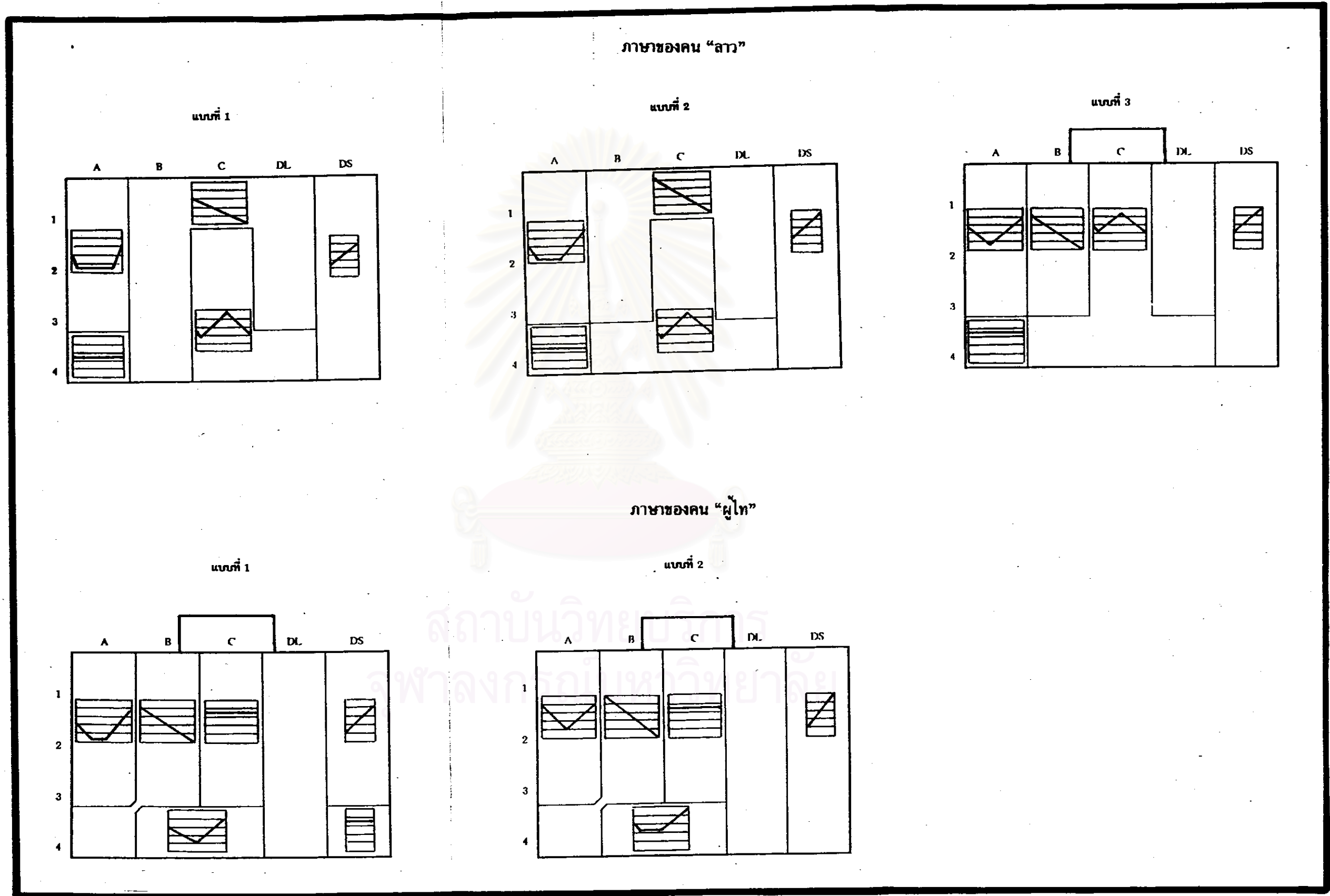
5.4.1 เปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” กับคน “ผู้ไท”

ในระบบวรรณยุกต์ 3 แบบของคน “ลาว” และในระบบวรรณยุกต์ 2 แบบของคน “ผู้ไท” มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์แสดงไว้ในภาพที่ 38 หน้า 131

จากภาพที่ 38 จะเห็นว่า ในภาษาของคน “ลาว” กับคน “ผู้ไท” มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงแตกต่างกัน แต่ก็มีหลายหน่วยเสียงที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่

- วรรณยุกต์ในช่อง A 123 เป็นเสียงตก-ขึ้น
- วรรณยุกต์ในแถว B และ DL ได้แก่ B 123 และ DL 123 (บางครั้งรวม B4 ในภาษาของคน “ลาว” และ DL4 ในภาษาของคน “ผู้ไท”) เป็นเสียงตก
- วรรณยุกต์ในแถว DS เป็นเสียงขึ้น เหมือนกัน แต่ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 ของคน “ผู้ไท” มีเสียงระดับ เพิ่มเข้ามาในช่อง DS4

ภาพที่ 38 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาของคน "ลาว" กับ
ภาษาของคน "ผู้ไท"

5.4.2 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ญ้อ” กับคน “ผู้ไท”

ในระบบวรรณยุกต์ 3 แบบของคน “ญ้อ” และในระบบวรรณยุกต์ 2 แบบของคน “ผู้ไท” มีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์แสดงไว้ในภาพที่ 39 หน้า 133

จากภาพที่ 39 จะเห็นว่า ในภาษาของคน “ญ้อ” กับคน “ผู้ไท” มีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงแตกต่างกัน แต่ก็มีหลายหน่วยเสียงที่คล้ายคลึงกันได้แก่

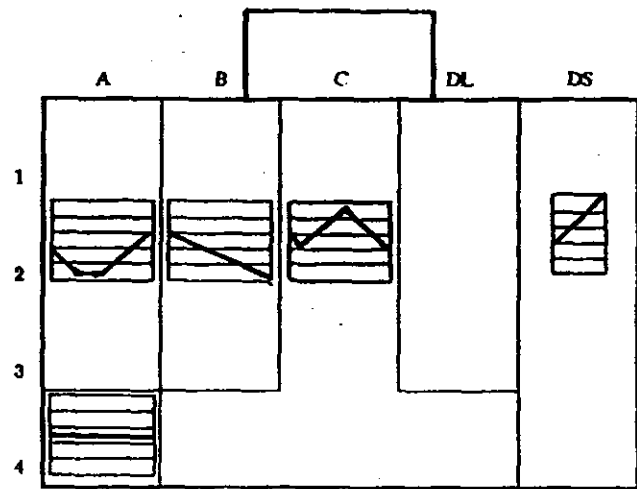
- วรรณยุกต์ในช่อง A 123 เป็นเสียงตก-ขึ้น
- วรรณยุกต์ในแถว B และ DL ได้แก่ B 123 และ DL 123 (บางครั้งรวม B4 ในภาษาของคน “ญ้อ” และ DL4 ในภาษาของคน “ผู้ไท”) เป็นเสียงตก
- วรรณยุกต์ในแถว DS เป็นเสียงขึ้น แต่มีเสียงระดับเพิ่มเข้ามาในช่อง DS1 ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 ของคน “ญ้อ” และในช่อง DS4 ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 ของคน “ผู้ไท”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

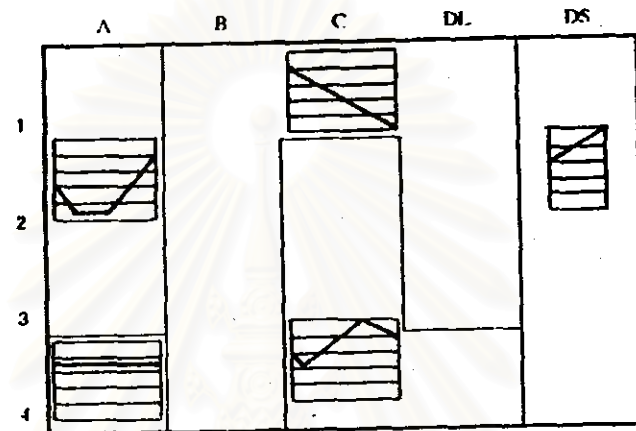
ภาพที่ 39 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาของคน "ญ้อ" กับภาษาของคน "ผู้ไท"

ภาษาของคน "ญ้อ"

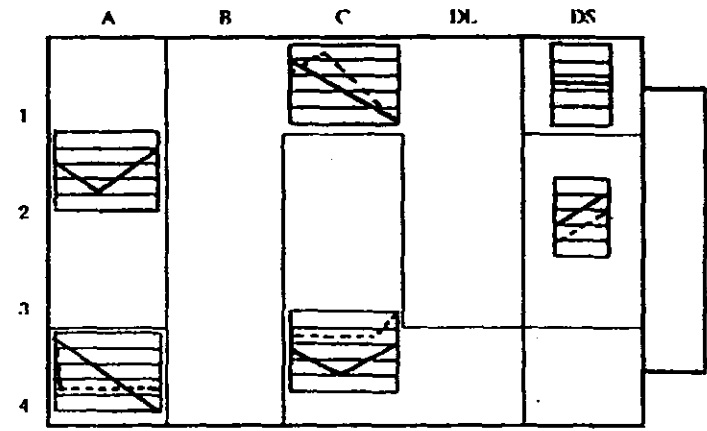
แบบที่ 1

แบบที่ 2

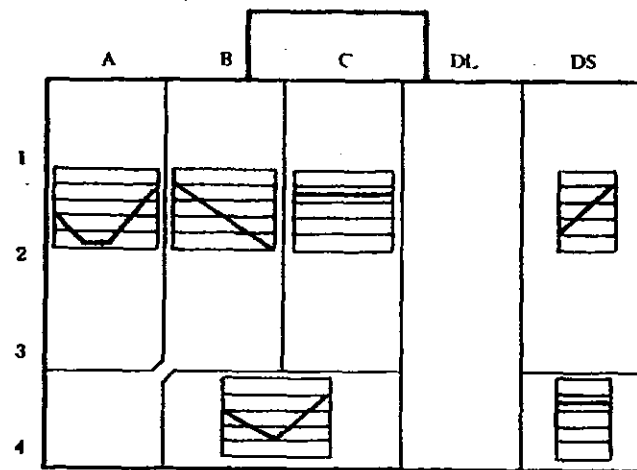

แบบที่ 3

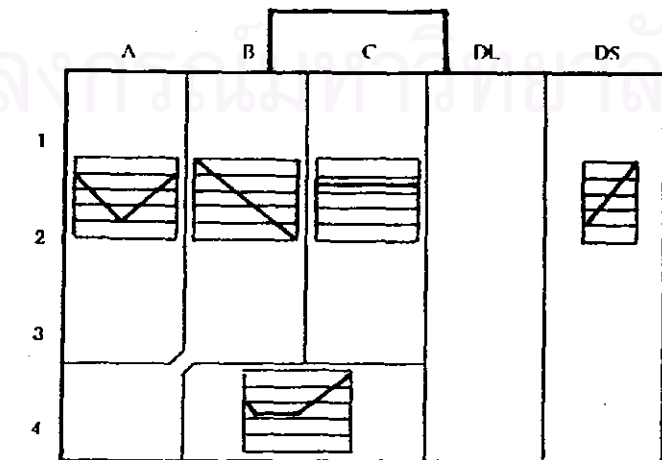

ภาษาของคน "ผู้ไท"

แบบที่ 1

แบบที่ 2

5.4.3 เปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” กับคน “ญ้อ”

ในระบบวรรณยุกต์ 3 แบบของคน “ลาว” และในระบบวรรณยุกต์ 3 แบบของคน “ญ้อ” มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ แสดงไว้ในภาพที่ 40 หน้า 135

จากการเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” และคน “ญ้อ” ที่กล่าวมาแล้วใน 4.4.3 (หน้า 108) และแสดงให้เห็นว่า ในภาษาของคน “ลาว” และคน “ญ้อ” มีลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์แบบเดียวกันและจัดเป็นคู่ๆได้ ได้แก่ ระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 ของคน “ลาว” กับระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 และ 3 ของคน “ญ้อ”, ระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 ของคน “ลาว” กับระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 ของคน “ญ้อ” และระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 ของคน “ลาว” กับภาษาญ้อต้นแบบ

ในที่นี้ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” กับคน “ญ้อ” ตามระบบวรรณยุกต์ที่เหมือนกันทีละคู่ เพื่อให้เห็นว่า ในภาษาของคน “ลาว” และคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบเดียวกัน จะมีสัทลักษณะของวรรณยุกต์เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันหรือไม่

5.4.3.1 เปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 ของคน “ลาว” กับระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 และ 3 ของคน “ญ้อ”

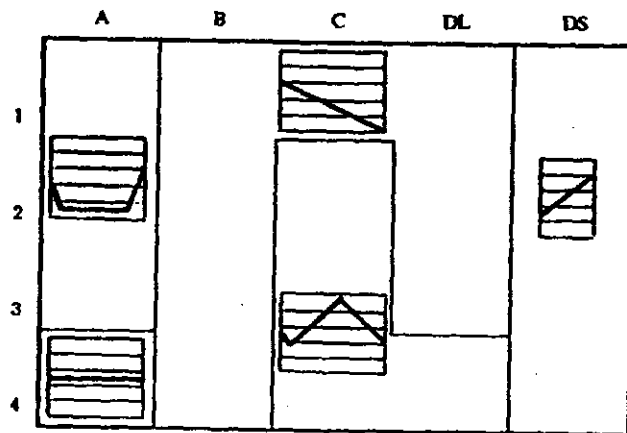
จากภาพที่ 40 (ดูหน้า 135) จะเห็นว่า ในภาษาของคน “ลาว” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 และคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 และ 3 มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์คล้ายคลึงกันทุกหน่วยเสียง ดังนี้

- วรรณยุกต์ในแถว A ได้แก่
 - วรรณยุกต์ในช่อง A 123 เป็นเสียงตก-ขึ้น
 - วรรณยุกต์ในช่อง A4 เป็นเสียงระดับ ยกเว้น ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 ของคน “ญ้อ” เป็นเสียงตก หรือตก-ระดับ
- วรรณยุกต์ในแถว B, C และ DL ได้แก่
 - วรรณยุกต์ในช่อง B1234=C1=DL123 เป็นเสียงตก
 - วรรณยุกต์ในช่อง C234=DL4 เป็นเสียงขึ้น-ตก ยกเว้น ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 ของคน “ญ้อ” เป็นเสียงตก-ขึ้น หรือระดับ-ขึ้น

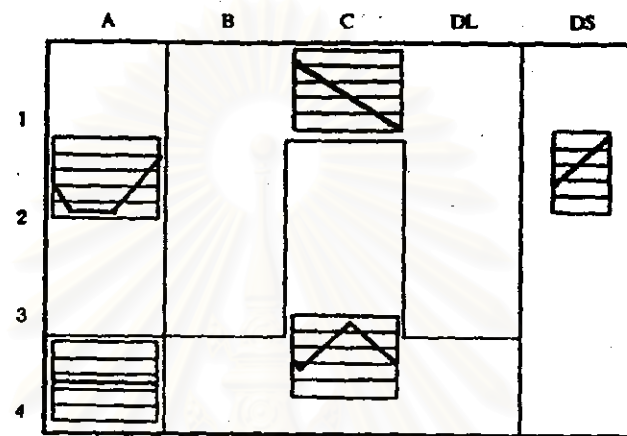
ภาพที่ 40 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในภาษาของคน "ลาว" กับภาษาของคน "ญ้อ"

ภาษาของคน "ลาว"

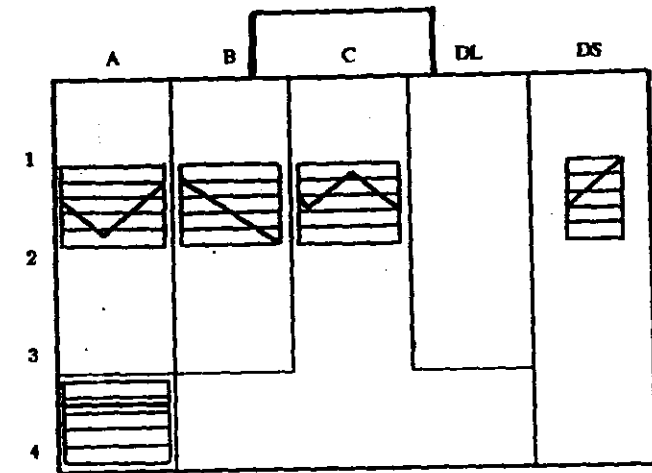
แบบที่ 1

แบบที่ 2

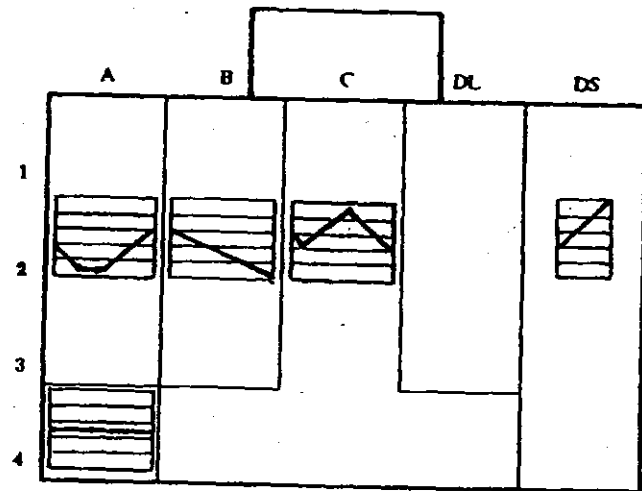

แบบที่ 3

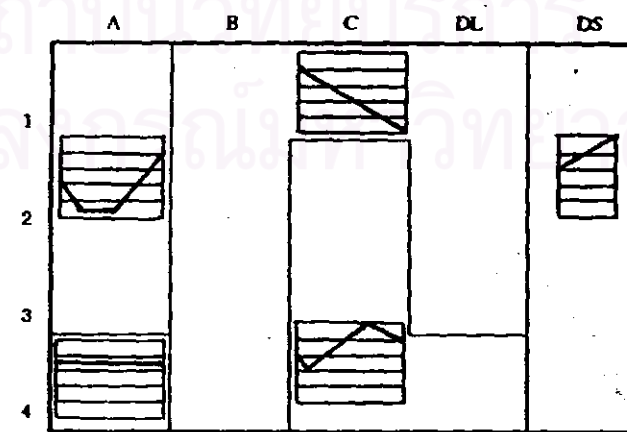

ภาษาของคน "ญ้อ"

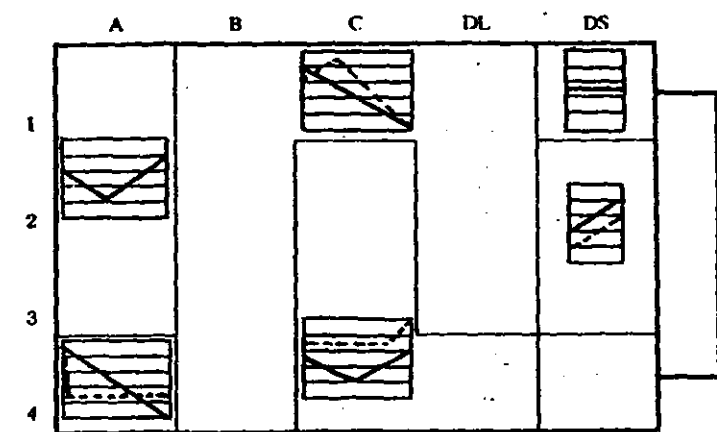
แบบที่ 1

แบบที่ 2

แบบที่ 3

- วรรณยุกต์ในแถว DS ได้แก่
 - วรรณยุกต์ใน DS 1234 เป็นเสียงขึ้น แต่ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 ของคน “ญ้อ” มีเสียงระดับเพิ่มเข้ามาใน DS1 และ DS4

5.4.3.2 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 ของคน “ลาว” กับระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 ของคน “ญ้อ”

จากภาพที่ 40 (ดูหน้า 135) จะเห็นว่า ในภาษาของคน “ลาว” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 3 และคน “ญ้อ” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 มีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์คล้ายคลึงกันทุกหน่วยเสียงดังนี้

- วรรณยุกต์ในแถว A ได้แก่
 - วรรณยุกต์ในช่อง A 123 เป็นเสียงตก-ขึ้น
 - วรรณยุกต์ในช่อง A4 เป็นเสียงระดับ
- วรรณยุกต์ในแถว B, C และ DL ได้แก่
 - วรรณยุกต์ในช่อง B123=DL123 เป็นเสียงตก
 - วรรณยุกต์ในช่อง B4=C1234=DL4 เป็นเสียงขึ้น-ตก
- วรรณยุกต์ในแถว DS ได้แก่
 - วรรณยุกต์ใน DS 1234 เป็นเสียงขึ้น

นอกจากระบบวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” กับคน “ญ้อ” ที่เหมือนกันเป็นคู่ๆดังกล่าวแล้ว จากภาพที่ 40 (ดูหน้า 135) จะเห็นว่า ระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 ของคน “ลาว” นั้นมีลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงคล้ายคลึงกับภาษาญ้อต้นแบบ (ดูภาพที่ 33 หน้า 114) ในที่นี้จึงได้เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 ของคน “ลาว” กับภาษาญ้อต้นแบบไว้ใน 5.4.3.3

5.4.3.3 เปรียบเทียบสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 ของคน “ลาว” กับภาษาญ้อต้นแบบ

วรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” ที่มีระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 มีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์หลายหน่วยเสียงคล้ายคลึงกับภาษาญ้อต้นแบบ (ดูภาพที่ 36 หน้า 125) ดังนี้

- วรรณยุกต์ในแถว A ได้แก่
 - วรรณยุกต์ในช่อง A 123 เป็นเสียงตก-ขึ้น
 - วรรณยุกต์ในช่อง A4 เป็นเสียงระดับ
- วรรณยุกต์ในแถว B, C และ DL ได้แก่
 - วรรณยุกต์ในช่อง B4=C234=DL4 เป็นเสียงขึ้น-ตก
- วรรณยุกต์ในแถว DS ได้แก่
 - วรรณยุกต์ใน DS 1234 ในระบบวรรณยุกต์แบบที่ 2 ของคน “ลาว” และ DS 123 ในภาษาญ้อต้นแบบ เป็นเสียงขึ้น แต่ในภาษาญ้อต้นแบบ มีเสียงตกเพิ่มเข้ามาในช่อง DS4

เมื่อเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” และคน “ญ้อ” ในข้างต้น แสดงให้เห็นว่า นอกจากในภาษาของทั้ง 2 กลุ่มคนจะมีลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์ที่เหมือนกันแล้วยังมีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ที่เหมือนกันแทบทุกหน่วยเสียงอีกด้วย ส่วนในภาษาของคน “ลาว” ที่มีลักษณะการแยกเสียงรวมเสียงของวรรณยุกต์คล้ายคลึงกับภาษาญ้อต้นแบบก็มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์บางหน่วยเสียงคล้ายคลึงกับภาษาญ้อต้นแบบเช่นเดียวกัน

สรุป

จากการเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของทั้งสามกลุ่มคนใน 5.4.1-5.4.3 ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ในภาษาของคน “ลาว” และคน “ญ้อ” มีระบบวรรณยุกต์ปะปนกัน และคน “ผู้ไท” มีระบบวรรณยุกต์แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง (ดูบทที่ 4) แต่เมื่อพิจารณาในเรื่องสัทลักษณะของวรรณยุกต์แล้ว สามารถกล่าวได้ว่า ในภาษาของทั้งสามกลุ่มคนมีสัทลักษณะของวรรณยุกต์คล้ายคลึงกันมากเมื่อมองในภาพรวม (ทั้ง ๆ ที่ในภาษาต้นแบบของแต่ละกลุ่มคนมีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ส่วนใหญ่แตกต่างกัน) (ดูภาพที่ 41 หน้า 139) กล่าวคือ เมื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของทั้งสามกลุ่มคนพบว่า ในภาษาของคน “ผู้ไท” มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์หลายหน่วยเสียงเหมือนในภาษาของคน “ลาว” และคน “ญ้อ” ได้แก่ วรรณยุกต์ในช่อง A 123 ในภาษาของทั้งสามกลุ่มคนเป็นเสียง ขึ้น, วรรณยุกต์ในช่อง B123=DL123 (บางครั้งในภาษาของคน “ลาว” และคน “ญ้อ” รวม B4 และในภาษาของคน “ผู้ไท” รวม DL4 ด้วย) เป็นเสียง ตก และวรรณยุกต์ในแถว DS

(DS 1234 หรือบางครั้งในภาษาของคน “ญ้อ” เป็น DS 23 และในภาษาของคน “ผู้ไท” เป็น DS 123) เป็นเสียง ซั้น เหมือนกันทั้งหมด

การที่พบว่าภาษาของทั้งสามกลุ่มชนในงานวิจัยนี้มีสัทลักษณะของวรรณยุกต์ คล้ายคลึงกันนับเป็นกรณีที่น่าสนใจที่จะศึกษาต่อไปในอนาคต เพื่อหาข้อสรุปที่ชัดเจน ยิ่งขึ้นเกี่ยวกับอิทธิพลที่ภาษาที่พูดในบริเวณใกล้เคียงกันอาจมีต่อกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 41 สัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษาของคน "ลาว" คน "ญ้อ" คน "ผู้ไท" และภาษาค้นแบบ

